

פקודת התעבורה *

פרק ראשון: מבוא

הגדרות

1. בפקודה זו –

“בעל”, לענין רכב שיש עליו הסכם שכירות או הסכם של מִקְח־אגב-שכירות – האדם המזויק ברכב מכוח ההסכם;

“דרך” – לרבות כל מסילה, דרך, רחוב, סמטה, ככר, מעבר, גשר או מקום פתוח שיש לציבור זכות לעבור בהם;

“רכב” – רכב הנע בכוח מיכני או הנגרר על ידי רכב כזה או על ידי בהמה, וכן מכונה או מיתקן הנעים או הנגררים כאמור, לרבות אופניים ותלת-אופן, ולמעט רכב ששר התחבורה פטר אותו בצו מהוראות פקודה זו כולן או מקצתן;

“רכב מגועי” – רכב המונע בכוח מיכני מכל צורה שהיא, ולרבות אופנוע עם רכב צדי או עם גרור או בלעדיהם, תלת-אופנוע וכן אופניים או תלת-אופן עם מגוע-עזר, אך למעט רכב הנגרר על ידי רכב מגועי;

“רכב מסחרי” – רכב המשמש, או המיועד לשמש, להובלת משא, בין בשכר ובין בקשר לעסק או למסחרו של בעל הרכב;

“רכב עבודה” – רכב שצויד עבודה מורכב עליו באופן קבוע, או שמבנהו עשוי לביצוע עבודה, ואינו מיועד להובלת משא או להסעת נוסעים;

“רכב ציבורי” – רכב המשמש, או המיועד לשמש, להסעת נוסעים בשכר;

“רכב פרטי” – רכב שאיננו רכב ציבורי ולא רכב מסחרי;

“עבירת קנס” – עבירה על פקודה זו או על תקנה; לרבות חוק-עזר, שהותקנה לפיה ואשר שר התחבורה, בהסכמת שר המשפטים, הכריז עליה בצו שפורסם ברשומות, שהיא עבירת קנס;

“עבירת תעבורה” – עבירה על פקודה זו ועל התקנות, לרבות חוקי העזר שהותקנו לפיה; “עגלה” – רכב הנגרר על ידי בהמה;

“ערוכה” – ערוכה לביטוח סיכוני צד שלישי הנובעים מן השימוש ברכב מגועי כשהיא עשויה לפי כל הדרישות של פקודת ביטוח כלי רכב מגועיים (סיכוני צד שלישי), 1947¹;

“פוליסה” – פוליסה לביטוח סיכוני צד שלישי הנובעים מן השימוש ברכב מגועי כשהיא עשויה לפי כל הדרישות של פקודת ביטוח כלי רכב מגועיים (סיכוני צד שלישי), 1947, ולרבות הודעת כיסוי;

“רְשׁוּת הרישוי” – המפקח על התעבורה או אדם שהמפקח אצל לו, בהודעה ברשומות, מסמכויותיו כרשות הרישוי, לכל שטח המדינה או לחלק ממנו;

“תעודת ביטוח” ו“תעודת ערוכה” – כמשמעותן בפקודת ביטוח כלי רכב מגועיים (סיכוני צד שלישי), 1947.

פרק שני: רישוי ורישום

סימן א': רישיון רכב ורישום רכב

רישיון רכב

2. לא ינהג אדם רכב ולא ירשה לאחר לנהוג רכב שברשותו, אלא אם נרשם הרכב בהתאם להוראות פקודה זו ויש עליו רישיון רכב תקף שניתן לפי הפקודה; ובלבד שלא יהיה בעל רכב אחראי לפי סעיף זה על נהיגת רכבו על ידי אדם אחר, אם הוכיח שנקט כל האמצעים הסבירים כדי שאותו אדם לא יוכל לנהוג ברכב.

¹ חוקי א"י, כרך ב, פרק קכ"ח, עמ' 1271; ע"ר 1937, תוס' 1 מס' 660, עמ' 1; ע"ר 1941, תוס' 1 מס' 1097, עמ' 32; ע"ר 1944, תוס' 1 מס' 1324, עמ' 27; ע"ר 1945, תוס' 1 מס' 1436, עמ' 116; ע"ר 1947, תוס' 1 מס' 1568, עמ' 60; ע"ר תש"ט, תוס' א' מס' 33, עמ' 51; ע"ר תש"ט, תוס' א' מס' 42, עמ' 109; ס"ח 119, תשי"ג, עמ' 42; ס"ח 252, תשי"ח, עמ' 123; ס"ח 337, תשכ"א, עמ' 94.

1 ע"ר 1947, תוס' 1 מס' 1568, עמ' 41.

3. (א) רישיון רכב או חידושו יהיה לתקופה שנקבעה בתקנות ובלבד שלא תעלה על שנה אחת; לרכב עבודה, לטרקטור, לאופניים עם מנוע-עזר או לרכב שלפי מבנהו אין מהירותו עולה על ארבעים וחמישה קילומטר לשעה, מותר ליתן או לחדש את הרישיון לתקופה שנקבעה בתקנות ושלא תעלה על שתי שנים.

(ב) בחידושו רישיון רכב יתחיל תקפו של הרישיון המחודש מהיום האחרון לתקופת תקפו הקודמת.

(ג) בעד רישיון רכב או חידושו תשולם האגרה שנקבעה בתקנות.

4. שר התחבורה רשאי, בתקנות, לקבוע הוראות המסדירות מתן רישיון רכב, חידושו, העברתו, צורתו, כללי החזקתו ותנאיו, לרכות תנאים בדבר הגבלת השימוש ברכב.

סמכות להסדיר רישוי רכב

5. על אף האמור בסעיף 2, בעל רכב או מחזיקו, שאיננו פטור מחובת רישיון רכב או מאגרת רישיון, ולא קיבל רישיון רכב לתקופה פלונית, ישלם תשלום חובה לרשות הרישוי בשיעור האגרה שהיה עליו לשלם בעד הרישיון, או חידושו, לאותה תקופה.

מחזיק רכב בלי רישיון חייב באגרה

6. בעל רכב המבקש רישיון רכב, חייב עם הגשת הבקשה, לרשום את הרכב בלשכת רשות הרישוי שבמחוז מושבו או שבמקום עסקו, וזולת אם פוטר מהוראות פקודה זו בדבר רישוי ורישום.

ר-שום רכב

7. (א) רשות הרישוי תייחד לכל רכב הרשום אצלה מספר ותו המציינים את מספר הרישום ואת המחוז שבו נרשם.

תו רישום

(ב) תו הרישום יודבק אל הרכב, או אל כל רכב אחר הנגרר על ידיו, או אל זה ואל זה, הכל כפי שנקבע.

8. בעד רישום רכב תשולם האגרה שנקבעה.

אגרת רישום

9. על אף האמור בסעיף 7 (א) רשאית רשות הרישוי, לאחר ששולמה האגרה שנקבעה, לייחד ליצרן או לסוחר של כלי רכב מגוועיים תו-סוחר כללי שמותר להשתמש בו, בדרך שנקבעה, לכל רכב הנמצא במכחן לאחר ייצורו או לאחר ייבואו או במכחן על ידי המתעתד לקנותו.

תו-סוחר

סימן ב': רישיון נהיגה

10. (א) לא ינהג אדם רכב מנועי אלא אם הוא בעל רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג, שניתן על פי פקודה זו, ולא ינהג אדם אלא בהתאם לתנאי הרישיון וזולת אם פוטר מחובת רישיון נהיגה ובמידה שפוטר.

איסור לנהוג בלי רישיון נהיגה

(ב) בעל רכב ומי שהשליטה על הרכב בידו לא ירשה לנהוג ברכב למי שאינו רשאי לפי סעיף קטן (א) לנהוג בו, ובלבד שלא יהיה בעל רכב או מי שהשליטה על הרכב בידו, אחראי בעד נהיגתו על ידי אדם שאינו רשאי לנהוג בו, אם הוכיח שנקט בכל האמצעים הסבירים כדי שאותו אדם לא יוכל לנהוג ברכב.

(ג) לענין סעיף זה, אין נפקא מינה אם הרכב רשום בארץ או בחוץ-לארץ.

11. רשות הרישוי רשאית ליתן רישיון לפי סימן זה, אם שוכנעה שמבקש הרישיון כשיר לנהוג ברכב שעליו הוגשה הבקשה ואיננו פסול לפי הוראות פקודה זו ושילם את האגרה שנקבעה.

כשירות לרישיון נהיגה

12. לא יינתן רישיון נהיגה לאדם שלא מלאו לו שמונה עשרה שנה, אלא ששר התחבורה רשאי בתקנות, להתיר, בתנאים או ללא תנאי, ליתן רישיון נהיגה בסוגים מסויימים של כלי רכב מנועיים למי שמלאו לו שש עשרה שנה; נתעורר ספק לגבי הגיל, רשות הרישוי היא המחליטה.

רישיון נהיגה לקטין

13. שר התחבורה יקבע בתקנות הוראות המסדירות מתן רשיון נהיגה, חידושו, צורתו, תנאי ותקופת תקפו.

סימן ג': רשיון רכב ציבורי

14. רשות הרישוי רשאית ליתן או לחדש בכל מחוז רשיונות לכלי רכב ציבוריים או רשיונות נהיגה בהם באותו מחוז, וכל עוד לא קבע שר התחבורה הוראה אחרת בתקנות לפי סעיף 71, רשאית היא, לאחר התייעצות עם העירייה או עם המועצה המקומית הנוגעת בדבר, להגביל את מספר הרשיונות בכל מחוז למספר שהוא מתאים לפי שיקול דעתה.

סימן ד': רשיון הוראה

15. לא יחזיק אדם ולא ינהל בית ספר לנהיגת רכב מנועי, אלא ברשיון מאת רשות הרישוי ובהתאם לתנאים שנקבעו.

16. לא יעסוק אדם בהוראת נהיגה, אלא ברשיון מאת רשות הרישוי ובהתאם לתנאים שנקבעו.

פרק שלישי: פטור

17. (א) פטורים מאגרות רישום ומאגרות רשיון לפי הפקודה –

- (1) רכב של המדינה;
- (2) רכב של רשות מקומית, למעט רכב מסוג ששר התחבורה, בהתייעצות עם שר הפנים, יפרט בתקנות;
- (3) רכב שאינו משמש אלא לצרכי חקלאות, או להובלת תוצרת חקלאית או להובלת דברים הדרושים לעיבוד אדמה;
- (4) רכב שאינו משמש אלא להובלת חולים;
- (5) רכב של חברה קדישא שבידה רשיון תקף לפי תקנות העדות הדתיות (ארגון) (חברות קדישא), תשי"ח-1957², ושאינו משמש אלא להובלת מתים;
- (6) רכב שאינו משמש אלא לצרכי כיבוי או הצלה;
- (7) רכב של ארגון האומות המאוחדות;
- (8) רכב של נציגות דיפלומטית או קונסולרית של מדינת-חוץ או של נציג דיפלומטי או קונסולרי של מדינת-חוץ או של פקיד המועסק על ידי נציגות כאמור, שהם אזרחי חוץ ואינם עוסקים בכל עסק או מקצוע אחר, והכל כשאותה מדינה מעניקה פטורים מקבילים.

(ב) הוראות סעיף זה אינן גורעות מפטור לפי כל דין אחר.

18. שר התחבורה רשאי, בתקנות, לפטור, בנסיבות שנקבעו, בעל רכב או מחזיקו מחובת רישום ומחובת רשיון רכב לפי סעיף 2 או מאגרת רישום או מאגרת רשיון, כולן או מקצתן, ולהורות על החזרת אגרת רשיון ששולמה, כולה או מקצתה.

19. שר התחבורה רשאי, בתקנות ובאישור ועדת הכספים של הכנסת, לפטור, בתנאים שיקבע –

- (1) סוגי אנשים – מאגרת רשיון נהיגה, כולה או מקצתה;
- (2) רכב השייך לסוג אנשים או לרשות פלוגית או המשמש בתפקידים מסוימים – מאגרת רישום ומאגרת רשיון רכב, כולן או מקצתן.

² ק"ת 745, תשי"ח, עמ' 158.

20. (א) רכב של צבא-הגנה לישראל או של משטרת ישראל אינו חייב כרישום או כרשיון רכב לפי פקודה זו, ואולם חייב הוא לשאת סימן זיהוי כפי שהורתה רשות הרישוי.

(ב) חייל או שוטר שבידו רשיון נהיגה תקף מטעם צבא-הגנה לישראל או מטעם משטרת ישראל, אינו חייב כרשיון נהיגה לפי פקודה זו, שעה שהוא נוהג רכב של צבא-הגנה לישראל או של משטרת ישראל, הכל לפי הענין; שוטר שבידו רשיון נהיגה תקף מטעם משטרת ישראל וכן תעודת כחן תנועה מטעם משטרת ישראל, רואים אותו כאילו היה בעל רשיון נהיגה לפי פקודה זו שעה שהוא כוחן כדין רכב מנועי מכל סוג שהוא.

(ג) סעיף 15 לא יחול על בית ספר לנהיגה של צבא-הגנה לישראל או של משטרת ישראל, וסעיף 16 לא יחול על העוסק בהוראת נהיגה בבית ספר כזה.

21. מי שנוהג רכב מנועי שעה שהוא לומד נהיגה בהתאם לכללים שנקבעו בתקנות ומלווה מנרה או מדריך, או שעה שהוא נבחן כחינת נהיגה ומלווה כוחן שגתמנה על ידי רשות הרישוי אינו זקוק לרשיון נהיגה.

22. אופניים ותלת-אופן שבעליהם אינם תושבי שטח עיריה או מועצה מקומית, פטורים מרשיון ומרישום.

פרק רביעי: שפיטה וסדרי דין

23. נאשם אדם בעבירת תעבורה יהיה שופט בית משפט שלום מוסמך לדון בה ולהטיל כל עונש שנקבע לה על אף האמור בכל דין אחר.

24. באישום בשל עבירת תעבורה לא יחול סעיף 18 לפקודת שיפוט בתי-משפט השלום, 1947³.

25. (א) מי שנתמנה שופט תעבורה לענין פקודה זו מוסמך לדון בעבירות אלה:

(1) עבירות תעבורה;

(2) עבירות לפי הסעיפים 4, 13, 20, 22 לפקודת ביטוח כלי רכב של מנוע (סיכוני צד שלישי), ולפי סעיף 24 לפקודה האמורה במידה שהוא מתייחס לעבירות שפורטו בפסקה זו;

(3) עבירות על חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, תשי"ח-1957⁴, ועל התקנות והצווים שניתנו על פיו, הנוגעים לתעבורה ולכלי רכב, הכל כמפורט בתוספת השלישית.

(ב) אין הוראות סעיף זה באות לגרוע מסמכות שופטים שאינם שופטי תעבורה לדון בעבירות תעבורה.

(ג) לגבי עבירות תעבורה דין שופט תעבורה כדין שופט בית משפט שלום ויהיו לו כל הסמכויות המסורות לשופט בית משפט שלום.

26. על מינוי שופטי תעבורה וכהונתם יחול חוק השופטים, תשי"ג-1953⁵ (להלן - חוק השופטים), בכפוף להוראות אלה:

3 ע"ר 1947, תוס' 1 מס' 1612, עמ' 224.

4 ס"ח 240, תשי"ח, עמ' 24.

5 ס"ח 132, תשי"ג, עמ' 149.

- (1) מי שרשום או שזכאי להיות רשום כפנקס עורכי הדין בישראל, וועדת המינרים שלפי חוק השופטים קבעה כי ידיעותיו בעניני תעבורה מתאימות לצורך שפיטה בעבירות תעבורה – כשיר להתמנות שופט תעבורה;
- (2) שופט תעבורה יתמנה לתקופה מוגבלת שלא תפחת משלוש שנים;
- (3) משכורתו של שופט תעבורה התשלומים האחרים שישולמו לו בתקופת כהונתו ייקבעו על ידי החלטת הכנסת, והיא רשאית להסמיך לכך את ועדת הכספים; החלטות לפי פסקה זו יפורסמו ברשומות;
- (4) מספר שופטי התעבורה ייקבע על ידי שר המשפטים, בהתייעצות עם שר התחבורה, בהודעה ברשומות;
- (5) הוראות סעיפים 17 ו-18 לחוק השופטים לא יחולו על שופט תעבורה.

ראיה על פי עד
אחר – מספקת

27. על אף האמור בפקודת העדות⁶, רשאי בית המשפט להרשיע אדם על עבירה לפי פקודה זו על פי עד אחד, אף אם אין כל עדות מהותית מסייעת.

פרק חמישי : מעצר וברירת קנס

28. כל שוטף רשאי לתפוס, בלי צו מעצר, נהג של רכב העובר לעינוי עבירה לפי סעיפים 62 ו-63 אם אינו מגיד את שמו ומענו או אינו מציג את רשיונו, כשנדרש לכך, או אם אין על הרכב סימן הזהיר שנקבע.

29. (א) היה לשוטר יסוד להאמין כי אדם פלוני עבר עבירת קנס, יהיה רשאי למסור לו הזמנה למשפט בנוסח הקבוע, או להזמינו למשפט בדרך אחרת שיקבע שר המשפטים בתקנות; לענין סעיף זה, "מסירת הזמנה" – לרבות הזמנה בדרך שקבע שר המשפטים כאמור.

(ב) מי שנמסרה לו הזמנה כאמור, רשאי תוך חמישה עשר יום מיום המסירה, לשלם בבית המשפט הנקוב בהזמנה, או לשלוח אליו בדואר, את הקנס בשיעור שנקבע לעבירה המפורשת בהזמנה.

30. שר התחבורה יקבע בצו –

- (1) את שיעור הקנס לכל עבירת קנס, ולכל עבירת קנס חוזרת או נוספת שנעברה על ידי אותו אדם, ובלבד ששיעור הקנס לא יעלה על עשרים לירות לגבי עבירה ראשונה וחמישים לירות לגבי עבירה חוזרת או נוספת;
- (2) את נוסח ההזמנה לצורך סעיף 29 (א);
- (3) את אופן תשלום הקנס.

31. שילם אדם את הקנס כאמור בסעיף 29 (ב) – רואים אותו כאילו הודה באשמה לפני בית המשפט, הורשע כדין ונשא את ענשו.

32. (א) לא שילם אדם את הקנס כאמור בסעיף 29 (ב) רואים את ההזמנה למשפט שנמסרה לו כאילו היתה הזמנה שהוצאה ונמסרה על פי חלק כ"ו לתקנות הפרוצידורה בבתי משפט השלום, 1940.⁷

⁶ חוקי איי, כרך א', פרט ג'ד, עמ' 650.
⁷ ע"ר 1940, חוט' 2 מט' 978, עמ' 29.

(ב) לא שילם אדם את הקנס כאמור בסעיף 29 (ב), ובית המשפט הרשיעו על העבירה, יטיל-עליו בית המשפט קנס לא פחות מסכום הקנס שנקבע לאותה עבירה לפי סעיף 30 ורשאי הוא להטיל עליו הוצאות המשפט בסכום שיקבע, בין שהתייצב לדין ובין שנשפט שלא בפניו.

סקודת העבריינים
הצעירים לא תתול
סמכויות שוטר
בעבירות באופניים

33. בהליכים על פי הסעיפים 29–32 לא יחולו הוראות פקודת העבריינים הצעירים, 1937.⁸
34. שר התחבורה רשאי לקבוע בתקנות, לגבי עבירה פלוגית הנוגעת לאופניים ורוכביהם, אמצעים אשר שוטר, שעבירה כאמור נעברה לעיניו, רשאי לבקש בהם כו-במקום למניעת המשך העבירה.

פרק ששי : פסילה לרשיון

35. הורשע אדם על עבירת תעבורה או על עבירה לפי חוק אחר הנוכעת מנהיגת רכב, בית המשפט שהרשיעו רשאי, בנוסף על כל עונש אחר, לפסול אותו מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה, לצמיתות או לתקופה מסוימת או עד שיתמלאו התנאים שיקבע בית המשפט.

סמכות בית
המשפט לפסול

36. (א) רשאי בית המשפט לפסול נאשם פסילה-על-תנאי, אך לא יעשה כן אם כבר הורשע הנאשם על אותה עבירה או על אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השניה תוך שתי השנים שקדמו לעבירה הנדונה.

סמכות לפסילה
על-תנאי

(ב) מי שהוטלה עליו פסילה-על-תנאי כאמור, ייפסל אם עבר, תוך תקופה שנקבעה בגזר דינו ושלא תפחת משנה ולא תעלה על שלוש שנים מיום גזר הדין, אותה עבירה שעליה הורשע, או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השניה או עבירה אחרת שיקבע בית המשפט בגזר הדין, הורשע בפסק דין סופי על אותה עבירה תוך התקופה האמורה או לאחריה.

37. (א) הורשע אדם על עבירה מן המפורטות בתוספת השניה, ובשתי השנים שקדמו לאותה עבירה כבר הורשע על אחת העבירות האמורות או על אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה, דינו, בנוסף לכל עונש אחר, פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משני חדשים.

פסילה מינימום
שני חדשים

(ב) לענין סעיף קטן (א) לא יובאו במנין אלא עבירות שנעברו מיום א' באב תשי"ח (18 ביולי 1958) ואילך, ואולם מי שהורשע על עבירה מן המפורטות בתוספת השניה, ותוך השנה שקדמה לאותה עבירה כבר הורשע פעמיים על אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השניה, שנעברה לפני יום א' באב תשי"ח (18 ביולי 1958), היא עבירה לפי פקודה זו גם לאחר מכן, דינו – בנוסף לכל עונש אחר – פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משני חדשים.

38. הורשע אדם –

פסילה מינימום
שלושה חדשים

(1) על עבירה מן המפורטות בתוספת הראשונה;

(2) על עבירה מן המפורטות בתוספת השניה, שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם או ניוזק רכוש;

(3) על עבירת תעבורה או על עבירה אחרת הנוכעת מנהיגת רכב שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש,

דינו – בנוסף לכל עונש אחר – פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלושה חדשים.

⁸ ע"ד 1937, תוס' 1 מט' 667, עמ' 121.

39. על אף האמור בסעיף 38, אם הורשע אדם על עבירה מן העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השניה שגרמה לתאונת דרכים ובה נחבל אדם חבלה של ממש, ובשתי השנים שקדמו לאותה עבירה כבר הורשע כאמור, דינו — בנוסף לכל עונש אחר — פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משנה אחת; אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.
40. הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיף 64, דינו — בנוסף לכל עונש אחר — פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלוש שנים; אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.
41. פסילה כאמור בסעיפים 38—40 יכול שתהיה פסילה על-תנאי ויחולו עליה הוראות סעיף 36 (ב).
42. פסילה כאמור בסעיפים 35 ו-38 עד 40 וכן בסעיף 44 היא מיום ההרשעה, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת; ובלבד שבחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במנין — (1) התקופה שלפני המצאת הרשיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות, ובדרך שנקבעה; (2) תקופה, תוך תקופת הפסילה, בה נשא בעל הרשיון עונש מאסר על העבירה שבגללה נפסל כאמור.
43. בעל רשיון נהיגה או בעל רשיון רכב שהורשע על עוון או על פשע שביצועם נתאפשר או הוקל עקב נהיגתו ברכב או עקב השימוש ברכב שיש לו רשיון עליו, בית המשפט שהרשיעו, רשאי — בנוסף על כל עונש אחר — לפסול אותו מהחזיק רשיון כאמור, לצמיתות או לתקופה מסוימת.
44. הורשע בעל רשיון נהיגה או בעל רשיון רכב על עבירה לפי פרק י"ד לפקודת החוק הפלילי, 1936⁹, שביצועה נתאפשר או הוקל על ידי נהיגתו ברכב או על ידי השימוש ברכב שיש עליו רשיון, דינו — בנוסף לכל עונש אחר — פסילה מהחזיק רשיון כאמור לתקופה שלא תפחת משלוש שנים; אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.
45. (א) הוגשו הודעת אישום או כתב אישום נגד בעל רשיון נהיגה או בעל רשיון רכב על עוון או פשע, שביצועם נתאפשר או הוקל על ידי נהיגתו ברכב או על ידי השימוש ברכבו, רשאי בית המשפט המוסמך לדון בעבירה לפסול את בעל הרשיון מהחזיק בו, על פי בקשת היועץ המשפטי לממשלה, או בא כוחו או שוטר, אם היה משוכנע כי המשך הנהיגה על ידי הנאשם האמור או המשך השימוש ברכבו יש בהם משום סכנה לציבור, ואם אין הנאשם פסול לפי סעיף 46.
- (ב) פסילה כאמור תהיה ל-30 יום; אולם בית המשפט המוסמך לדון בעבירה רשאי להאריך את הפסילה עד לגמר בירור המשפט או עד למתן החלטה לפי סעיף 43.
- (ג) החלטת בית המשפט לפי סעיף זה ניתנת לעיון חוזר בהתאם להוראות סעיף 49.
46. יהיה היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו, או קצין משטרה בדרגה שאינה פחותה מדרגת מפקח, משוכנע שיש יסוד מספיק להאשים בעל רשיון נהיגה או בעל רשיון רכב בעבירה שסעיפים 35—42 או 43 ו-44 חלים עליה, והגיש לבית המשפט המוסמך לדון באותה עבירה בקשה לפסול את בעל הרשיון מהחזיק בו — רשאי בית המשפט לפסול אותו מהחזיק ברשיון עד לגמר בירור דינו, או עד שתבוטל הפסילה לפי הסעיפים 48—50.

⁹ ע"ר 1936, תוס' 1 מס' 632, עמ' 263.

47. אירעה תאונת דרכים שבה נחבל אדם או ניווק רכוש, והיה קצין משטרה בדרגה שאינה פחותה מדרגת מפקח משוכנע שיש יסוד להאשים את בעל רשיון הנהיגה המעורב באותה תאונה בעבירה בקשר לתאונה, רשאי הקצין, בצו כותומת ידו, לפסול את בעל הרשיון מהחזיק בו לתקופה של 30 יום מיום מסירת הצו לבעל הרשיון, אולם בית המשפט המוסמך לדון בעבירה רשאי להאריך את תוקף הצו עד לגמר כירור דינו, או עד שתבטל הפטילה לפי הסעיפים 48—50.

ביטול פטילה

48. מי שנפסל בצו של קצין משטרה כאמור בסעיף 47, רשאי לבקש מבית המשפט המוסמך לדון בעבירה לבטל את הפטילה; ובית המשפט, לאחר ששמע את היועץ המשפטי לממשלה או את בא כוחו או שוטר, רשאי לבטל את הפטילה, כתנאים או ללא תנאי, אם שוכנע שביטול הפטילה לא יפגע בבטחון הציבור.

עיון חוזר

49. החלטת בית המשפט לפי הסעיפים 46, 47 או 48 ניתנת לעיון חוזר בדרך הקבועה לגבי צו שניתן בבקשה לשחרור בערבות לפי פקודת השחרור בערבות, 1944¹⁰, ובלבד שבקשה לעיון חוזר, אשר על פי הפקודה האמורה יש להגישה לנשיא בית המשפט העליון, חוגש לנשיא בית המשפט המחוזי שבמחוזו ניתנה ההחלטה; שופט המעיין בבקשה כאמור רשאי לקיים את ההחלטה הקודמת, לשנותה או לבטלה, או לתת במקומה החלטה אחרת אשר בית המשפט האמור היה מוסמך לתיתה, או להחזיר את הענין אל בית המשפט האמור, למתן החלטה אחרת על ידיו.

בטילת הפטילה

50. (א) עברו שלושה חדשים מיום שנפסל בעל רשיון לפי הסעיפים 46 או 47 ולא הוגש לבית המשפט אישום נגד בעל הרשיון על המעשה או על המחל שבגללם נפסל — תבטל הפטילה.

(ב) עברו ששה חדשים מיום שנפסל בעל רשיון לפי הסעיפים 46 או 47 ולא ניתן פסק דין לגבי המעשה או המחל שבגללם נפסל — בטלה הפטילה, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת.

פטילה מסעמי כושר

51. רשות הרישוי רשאית, בהחלטה מנומקת, לפסול אדם מהחזיק כרשיון נהיגה, לצמיתות, לתקופה מסויימת, או עד למילוי תנאים שייקבעו בהחלטה, אם היא משוכנעת שבעל הרשיון אינו ראוי לנהוג מחמת כושר נהיגה לקוי.

התליית רשיון מסעמי בטיחות

52. היתה רשות הרישוי סבורה, כי בדרך נהיגתו של אדם יש משום סכנה לבטיחות התנועה, רשאית היא לצוות על התליית רשיון הנהיגה שלו עד שיעמוד בכתינות ובבדיקות הרפואיות שתקבע, ובלבד שתקופת ההתליה לא תעלה על שלושה חדשים.

התניית תנאים מסעמי כושר

53. רשות הרישוי רשאית, בהחלטה מנומקת, להתנות תנאים כרשיון נהיגה, אם היא סבורה שיש צורך בהם מחמת כושר נהיגה לקוי של בעל הרשיון.

חיוב בהדרכה

54. רשות הרישוי רשאית, בהוראה בכתב, לחייב בעל רשיון נהיגה לקבל מסעמה הדרכה בנהיגה.

זכות ערעור על החלטה לפי הסעיפים 51—54

55. (א) בעל רשיון שהחלט עליו לפי הסעיפים 51—54 רשאי, תוך 10 ימים מיום שהודיע לו על החלטה, לערער לפני בית המשפט המחוזי שבאזור מגוריו הוא יושב, ובית המשפט רשאי לאשר את ההחלטה, לשנותה או לבטלה.

(ב) הגשת ערעור לא תעכב את ביצוע ההחלטה, אולם אם לא ניתן פסק דין בערעור תוך 90 יום מיום ההחלטה ולא הורה בית המשפט הוראה אחרת, יופסק ביצועה עד שיינתן פסק הדין בערעור.

¹⁰ ע"ר 1944, תוס' 1 מס' 1359, עמ' 57.

- (ג) אין ערערער על צו או על פסק דין של בית משפט מחוזי שניתן לפי סעיף זה.
 (ד) שר המשפטים יקבע את סדרי הדין בערערער על פי סעיף זה.

סמכות הרשות
 לפסול נהגים
 מסוכנים

56. היתה רשות הרישוי משוכנעת, על פי ראיות שהוכחו לפניה, כי בדרך נהיגתו של בעל רשיון נהיגה יש משום סכנה לעוברי דרך, או שבעל רשיון הנהיגה הוא פרוע או מופרע, רשאית היא, בהחלטה מנומקת ולאחר שניתנה לו הזדמנות להביא טענותיו לפניה, לפסלו מהחזיק ברשיון נהיגה.

שופט תעבורה
 מוסמך לבטל
 הפסילה

57. (א) בעל רשיון נהיגה שנפסל מהחזיק בו כאמור בסעיף 56, רשאי לבקש משופט תעבורה ביטול הפסילה; שופט תעבורה רשאי לאשר את הפסילה לצמיתות, לתקופה מסוימת או עד למילוי תנאים שיקבע, לשנותה או לבטלה.

(ב) שר המשפטים יקבע את סדרי הדין בדיון לפני שופט התעבורה בבקשות לפי סעיף זה.

פקיעת הפסילה

58. פסילה לפי סעיף 56 תפקע כחום 30 יום מיום ההחלטה על הפסילה, אם לא הוגשה לשופט תעבורה בקשה לאישורה לפני תום מועד זה או אם לא בוטלה על ידי השופט לפני כן.

הפסקת הפסילה

59. לא ניתנה החלטת שופט התעבורה תוך 60 יום מיום החלטת רשות הרישוי על הפסילה ולא הורה השופט הוראה אחרת תופסק הפסילה עד שתינתן החלטת השופט.

ערערער לפני בית
 המשפט המחוזי

60. החלטת שופט התעבורה לפי סעיף 57 נתונה לערערער לפני בית המשפט המחוזי תוך 10 ימים מיום שהודעה לבעל רשיון הנהיגה, והוראות סעיף 55 יחולו על הערערער, בשינויים המחוייבים לפני הענין.

חובה להמציא
 רשיון נהיגה

61. (א) הורשע בעל רשיון נהיגה על עבירת תעבורה או על עבירה לפי דין אחר הנובעת מנהיגת רכב, או שהוא נפסל מהחזיק רשיון או שהותנו בו תנאים לפי פקודה זו, חייב הוא להמציא את הרשיון לרשות הנקובה בתקנות תוך התקופה שנקבעה בהן; אותה רשות תרשום ברשיון את ההרשעה, את הפסילה או את התנאים.

(ב) הנוהל בדבר הרישום והטיפול ברשיון שהומצא ייקבעו בתקנות.

(ג) האמור בסעיף זה יחול גם על בעל רשיון רכב שנפסל מהחזיק בו ועל רשיון כזה.

פרק שביעי: עבירות ועונשין

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו – מאסר שנתיים או קנס שלוש אלפים לירות: עבירות:

- (1) מפיר הוראה מהוראות פקודה זו;
- (2) נוהג רכב בדרך בקלות ראש, או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימלית שנקבעה;
- (3) הוא שיכור כהיותו נהג של רכב, או כהיותו ממונה על הרכב, בדרך או במקום ציבורי;
- (4) כהיותו נהג של רכב שדרך נהיגתו גרמה לעבירה הוא מסרב להגיד שמו או מענו או מגיד שם או מען כוזבים;
- (5) כהיותו בעל של רכב שדרך נהיגתו גרמה לעבירה אינו מוסר ידיעה שבידו למסרה והיא עשויה להביא לזיהויו ולתפיסתו של הנהג;
- (6) כהיותו נהג של רכב מנועי או ציבורי אינו מציג את רשיונו כשהוא נדרש לכך על ידי שוטר;

(7) בהיותו נהג של רכב אינו עוצר בטעה שבגלל מציאות רכבו בדרך אירעה תאונה לאדם, או לבהמה או לרכב שאדם ממונה עליהם, ואינו מגלה, כשנדרש לכך, שמו ומענו שלו ושמו ומענו של בעל הרכב ואת תו הרישום או המספר של הרכב;

(8) מפיר הוראת תמרור שבדרך או אות הניתן על ידי שוטר במדים;

(9) מזייף כל סימן המשמש לזיהוי רכב או כל רשיון שניתן לפי פקודה זו, או שבמראה הוא משנה אותם או משתמש בהם או משאילם לאחר או מניח לאחר להשתמש בהם.

63. העובר עבירה לפי פסקאות (2), (3), (4) או (7) לסעיף 62 או לפי סעיף 10 – למעט נהיגת רכב על ידי אדם שרשיון הנהיגה שלו פקע – או עבירה על תקנה מהתקנות המפורסות בתוספות ובשתי השנים שקדמו לאותה עבירה כבר הורשע על אחת העבירות המפורסות בסעיף זה, דינו – מאסר שלוש שנים אך לא פחות מחודש ימים, או מאסר כאמור וקנס חמשת אלפים לירות; אולם רשאי בית המשפט, אם ראה שנסיבות העבירה מתייבות זאת, שלא לפסוק מאסר מינימום מטעמים שיפרש בפסק הדין.

הדין כשיש
עבירות קודמות

64. העובר עבירה לפי סעיף 218 לפקודת החוק הפלילי, 1936 תוך כדי שימוש ברכב, דינו – מאסר שלוש שנים ולא פחות משלושה חדשים, או מאסר כאמור וקנס חמשת אלפים לירות; אולם רשאי בית המשפט, אם ראה שהנסיונות מצדיקות זאת, שלא לפסוק מאסר מינימום מטעמים שיפרש בפסק הדין.

גרימת מוות
בנהיגה רשלנית

65. (א) נהג רכב המתקרב למפגש מסילת ברזל ואינו עוצר רכבו לפני המסילה באחת הנסיבות המפורסות להלן, או שהוא ממשיך בניסיעתו לאחר שעצר, כל עוד קיימות הנסיבות האמורות, דינו – מאסר שלוש שנים ולא פחות מחודש, או מאסר כאמור וקנס חמשת אלפים לירות. ואלה הנסיבות:

עצירת רכב לפני
מסילה ברזל

(1) ניתן אות אזהרה על התקרבות רכבת – כדגל, כעדשה אדומה מהבהבת או בדרך אחרת;

(2) המחוסם שלפני המסילה חוסם את הדרך או חלק ממנה או נע לקראת חסימת הדרך או פתיחתה;

(3) רכבת מתקרבת נראית, נשמעת או משמיעה אות אזהרה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), רשאי בית המשפט, אם ראה שהנסיונות מצדיקות זאת, שלא לפסוק מאסר מינימום מטעמים שיפרש בפסק הדין.

66. מי שנפסל מקבל או מהחזיק רשיון או שהותנו תנאים ברשיונו לפי פקודה זו, וכל עוד הפסילה או התנאים בתקפם הוא מגיש בקשה לקבלת רשיון או לחידושו או מקבל רשיון, ואינו מודיע על הפסילה או על התנאים לרשות הרישוי, דינו – מאסר שלוש שנים או קנס חמשת אלפים לירות או שני הענשים כאחד; וכל רשיון שקיבל או שחודש כאמור – בטל.

קבלת רשיון
כהעלמת הפסילה
או התנאים

67. מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רשיון לפי פקודה זו, או מי שנוהג בניגוד לתנאים שנוספו ברשיונו כל עוד הם בתקפם, או מי שהודע לו כי נפסל מהחזיק ברשיון רכב וכל עוד הפסילה בתקפה הוא משתמש באותו רכב או מרשה להשתמש בו, דינו – מאסר שלוש שנים או קנס חמשת אלפים לירות, או שני הענשים כאחד.

נהיגה בזמן
הפסילה או
בניגוד לתנאים

68. העובר על תקנה שהותקנה לפי פקודה זו, דינו כאמור בסעיפים 62 ו-63 או עונש קטן מזה שנקבע לה בתקנות.

69. שום דבר האמור בפקודה זו לא יגרע מכל אחריות פלילית או אזרחית של נהג או של בעל רכב מכוון כל דין ברתוקף אותה שעה, ובלבד שלא ייענש אדם פעמיים על אותה עבירה.

פרק שמיני: תקנות וחוקי עזר

70. שר התחבורה רשאי להתקין תקנות בענינים אלה:

(1) הסדר התעבורה וקביעת כללים לשימוש בדרכים בשכיל כלי רכב, הולכי רגל ואחרים;

(2) האורות שיהיו מותקנים על כלי רכב;

(3) השימוש בצופרים או במכשירי אזהרה אחרים בכלי רכב;

(4) קביעת גודלם, צורתם וטיבם של תורי זיהוי וכללים בדבר חיבורם אל כלי הרכב למען יהיו ניתנים להבחנה על נקלה;

(5) רישום כלי רכב מנועיים הפרטים שיש לרשום אותם;

(6) חיוב לקיים מונים במוניות הסדר השימוש הטיפולי בהם;

(7) אופן החזקת הרשיון;

(8) פטור רכב מנועי רשום כחוק לארץ שהובא לארץ לתקופה מוגבלת, וכן נהגו של רכב כאמור, מהוראות פקודה זו לענין רישום ורישוי, כולן או מקצתן;

(9) מתן הודעה על שינוי שחל כבעלות של רכב מנועי ורישומו של שינוי כזה;

(10) תשלום האגרות בעד רישום, רשיון, חידוש רשיון, היתר, בדיקה, בחינה, או כל פעולה אחרת לפי הפקודה או התקנות וכן דמי פיגור בעד אי-תשלום במועד;

(11) בחינות ובדיקות לשם קביעת כושר הנהיגה של מבקשי רשיונות-נהיגה או של מחזיקיהם וסוגי הרשיונות שיינתגו;

(12) בדיקתם ובחינתם של כלי רכב ציבוריים, מספר האגשים שמותר להסיע בהם, החובה להסיע נוסעים ותחומיה של חובה זו;

(13) החובה להציג לראווה את מספר הנוסעים שאושר ואת תעריף שכר הגטיעה שאושר, לרבות המפה או התכנית הנוגעת לתעריף האמור;

(14) כטיחותם ונחותם של הנוסעים בכלי רכב ציבוריים והתנהגותם של נהגיהם;

(15) הסמכת רשות הרישוי, לאסור או להגביל, בהודעה שתוצג בדרך, נהיגתו של כל רכב או של רכב מסוג מיוחד באותה דרך או ככל חלק ממנה;

(16) המהירות שבה מותר להסיע כלי רכב מנועיים או כל סוג שבהם, אם בכלל ואם בדרך פלונית או באזור פלוני או במקום פלוני;

(17) מבנם ומשקלם של כלי רכב והתנאים לשימוש בהם;

(18) דרכי הסדר, הגבלה ופיקוח לרישוי כלי רכב מסחריים ולרישוי כלי רכב פרטיים הבנויים להסעת יותר ממשוה נוסעים בנוסף על הנהג, וכן לשימוש בכלי רכב מסחריים ופרטיים כאמור;

(19) הפיקוח על הוראת נהיגה והורכתה, על מורים מדריכים וכתי ספר לנהיגה ועל הכשרתם, וכן בענין הציוד והכלים שישתמשו בהם;

(20) מתן רשיונות להחזקת בתי ספר לנהיגה ולהוראת נהיגה, תקופת תקפם, תנאיהם, והסמכות לבטלם או להתלותם עקב עבירה על התקנות או על תנאי הרשיון, ומתן פטור מתובה לקבל רשיון להוראת נהיגה;

(21) דרכי הגשתן של בקשות, עריכתן של בדיקות ובחינות לשם מתן או חידוש רשיונות נהיגה, רשיונות להוראה ולהחזקת בתי ספר לנהיגה ורשיונות רכב, וסדרי משרדי הרישוי הכרוכים בכך;

(22) כל הנוגע לבטיחות התנועה, תכנונה והסדרתה;

(23) התנאת מתן רשיון או חידוש רשיון, על פי פקודה זו או התקנות לפיה, בתשלום –

(א) כל קנס שמבקש הרשיון או חידושו נתחייב בו בדין בשל עבירת תעבורה או בשל עבירה אחרת הנובעת מנהיגת רכב, ואשר לא שולם למרות שהגיע מועד תשלומו;

(ב) המסים, המכס, האגרות, ההיטלים ותשלומי הערובה האמורים החלים לגבי הרכב שעליו מבקשים את הרשיון או את חידושו;

(24) ביצוען של הוראות פקודה זו בדרך כלל.

71. בנוסף על סמכותו הכללית לפי סעיף 70, רשאי שר התעבורה להתקין תקנות בקשר לרכב מנועי ציבורי בענינים אלה:

תקנות מיוחדות
בדבר רכב מנועי
ציבורי

(1) הסדר והגבלה למתן רשיונות רכב, הפיקוח עליהם, מספרם בכלל ובכל אזור, קו או סוג של שירות;

(2) הסדר והגבלה לשימוש ברכב והפיקוח עליו;

(3) הסדר והגבלה למתן רשיונות או היתרים להסעת נוסעים או להפעלת שירות הסעה (בסעיף זה – שיר ת), לרכות תנאי רשיונות היתרים, ביטולם והפסקת תקפם;

(4) קביעת קווי שירות, איחודם והפרדתם וכל הסדר אחר של קווי שירות, תעריפי שכר נסיעה ולוחות זמנים לפיהם יופעל הרכב, לרבות דרך פרסומם ומקומם, הסדר הוצאת הכרטיסים והכרטיסיות למיניהם, הדפסתם ומכירתם, וכן מספר כלי הרכב שיופעלו, סוגיהם וכל הכרוך בכך;

(5) קביעת החובות המוטלות על הרכב, על האדם המפעיל אותו או העובד בו, על מי שהשליטה עליו בידו, ועל הנותן שירות בו, לרבות עובדיו, סוכניו ושליחיו ומי שפועל מכוחו במתן השירות ועל הנוסע או על המבקש לנסוע בו, וכל הסדר הכרוך בכך, ובלבד שכל החובות האלה לא יחולו אלא בקשר למתן השירות או השימוש ברכב;

(6) חיוב להפעיל רכב או שירות ואיסור להפסיק שירות או מקצתו;

(7) ריתוקו של רכב לקו, לאזור או לסוג שירות מסויים, לשם הבטחת התחבורה הדרושה לציבור ותכנונה היעיל;

(8) כל ענין אחר הכרוך בסדרי הפעלת שירות ואופן נתינתו והעשוי לשפר את ההסעה ברכב או הכרוך בהפעלת שירות לתקנת הציבור.

תקנות בדבר
ביטוח או ערובה

72. שר התחבורה רשאי להתקין, שכל הפונה, לפי פקודה זו או לפי התקנות, לרשות הרישוי בבקשת רשיון רכב מנועי או בבקשת חידושו של רשיון כאמור או בבקשת אישור להעבירו, יציג תעודת ביטוח או תעודת ערובה או יביא כל ראיה אחרת שתיקבע להוכיח אחת משתי אלה:

(1) כי ביום שהרשיון או חידושו ייכנס לתקפו, או ביום שבו יינתן האישור, תהיה בתקפה הפוליסה או שטר הערובה הדרושים לשימוש ברכב המנועי על ידי המבקש או על ידי אחרים לפי הוראתו או ברשותו;

(2) כי הרכב המנועי הוא רכב שלא חל עליו סעיף 4 לפקודת ביטוח כלי רכב מנועי (סיכוני צד שלישי), 1947, כל עוד הוא נהוג בידי בעל הרכב או בידי שריתו אגב עבודתו, או כל עוד הרכב נתון באופן אחר לפיקוחו של בעליו.

קיום תקפן של
הוראות אחרות

73. תקנות שהותקנו לפי סעיפים 70-72 כפי שתוקנו בתקנות ההגנה (תיקון פקודת התעבורה) (מס' 2), 1942¹¹, והיו תקפות ערב תחילת תקפן של תקנות ההגנה (ביטול), 1945¹², רואים אותן כאילו הותקנו לפי הסעיפים האמורים כפי שתוקנו בפקודת תחוקת ההגנה (הכללה בפקודות מסוימות), 1945¹³.

סמכות להחיל את
הוראות או
לפטור מהן

74. שר התחבורה רשאי להודיע ברשומות שהוראות הפקודה או התקנות, כולן או מקצתן, יחולו על סוגי מקומות שצויינו בהודעה ושלא היו חלים עליהם אילולא ההודעה, או שלא יחולו על סוגי מקומות שצויינו בהודעה ושהיו חלים עליהם אילולא ההודעה.

מתן חוקף
לאמנות בין-
לאומיות

75. שר התחבורה רשאי להתקין תקנות הבאות ליתן חוקף לכל אמנה בין-לאומית שמטרתה להקל את התנועה הבין-לאומית של מכוניות והקובעות הוראות לנתינתם ולאיתותם של תעודות מסע, תעודות אישור או היתרים, שיש בהם להועיל לבני אדם היושבים בישראל, כשהם לוקחים אתם את מכוניותיהם לחוץ לארץ באופן זמני או לנהגים הנוסעים לחוץ לארץ כדי לנהוג בכלי רכב.

סמכות להקים
רשויות

76. שר התחבורה רשאי להתקין תקנות בדבר כינונה ומינויה וקביעת תפקידיה של כל רשות שתהא דרושה, לדעתו, בקשר לכביצה של הפקודה.

סמכות רשות
מקומית להתקין
חוקי עזר

77. (א) מרעצה של עירייה או של מועצה מקומית רשאית, בהסכמת הממונה על המתוו ורשות הרישוי, להתקין חוקי עזר בדבר —
(1) תעריפי שכר נסיעה של כלי רכב ציבוריים בתחומי העירייה או המועצה המקומית;

11 ע"ר 1942, תוס' 2 מס' 1235, עמ' 1508.

12 ע"ר 1945, תוס' 2 מס' 1436, עמ' 781.

13 ע"ר 1945, תוס' 1 מס' 1436, עמ' 124.

(2) הסדר כלי רכב העומדים בתוך תחומי העיריה או המרצצה המקומית.

בדרך איסור או בדרך אחרת;

(3) כשרם של כלי רכב הנגררים על ידי בהמות, מספן, כשרן ורחמתן של הבהמות הגוררות אותם כלי רכב וסילוקן של בהמות שלא יצלו;

(4) רישוים של אופניים ותלת-אופן למעט אופנוע ותלת-אופנוע, האגרות שישולמו בעד הרשיונות, ובלבד שלא יצלו על שלוש לירות לשנה לארצניים וחדש לירות לשנה לתלת-אופן; בעת פתן הרשיון תסדיר הרשות המקומית בדיקת כטיחותם של האופניים ותלת-האופן.

(ב) כל חוקי עזר שהותקנו לפי סעיף קטן (א) (1) או סעיף קטן (א) (2) יהיו בכפוף

לכל תקנה שהתקין שר התחבורה על פי הסעיפים 70-72.

פרק תשיעי: שונות

78. שר התחבורה רשאי להקציב למועצות של העיריות ושל המועצות המקומיות חלק מן האגרות ששולמו בעד רשיון רכב על ידי בני אדם שהיו בתקופת הרשיון תושבים בתחום שיפוטה של הרשות המקומית האמורה; שיעורו של החלק ייקבע על ידי השר בצו ומותר לקבוע בצו שהסכומים המוקצבים כולם או מקצתם, ישמשו לכיצע פקדה זו או לשיפור תנאי התעבורה.

חלקה של רשות מקומית באגרות

79. שר התחבורה רשאי לכרוא לידי הסכם עם ממשלת כל ארץ שכנה בזכר רישומם של כלי רכב ציבוריים ומסחריים הרשומים באותה ארץ הזכאו לישראל לתקופה מסוימת. ורשאי הוא בהסכם כזה להורות על העלאת האגרות שנקבעו לפי פקדה זו או על הפחתתן או על פטור או הנחה מכולן או מקצתן.

הסכם עם ממשלות שכנות

80. פקודה זו תחול על כלי רכב ועל בני אדם שבשירות המדינה, הוא כשאין הוראה מפורשת אחרת.

תחולה על שירות המדינה

תוספת ראשונה

סעיף 38

1. עבירה לפי סעיף 10 (למעט נהיגת רכב על ידי מי שלא חידש את רשיון הנהיגה) וטרם חלפו ששה חדשים מיום פקיעת הרשיון), או לפי סעיפים 62 (3) או (7).
2. עבירה לפי תקנות 18 (2) ו-308 (ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.⁴

תוספת שניה

סעיף 38

1. עבירה לפי סעיף 243 לפקודת החוק הפלילי, 1936.
2. עבירה לפי סעיפים 62 (2) או (4).
3. עבירה לפי התקנות 320 (א) ו-324 (א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, אם קבע בית המשפט כי מצב הבלמים או ההגה היה בו משום סכנה.
4. עבירה לפי תקנות 18 (4) ו-19 (א) (למעט עבירה לפי התקנות האמורות שנעברה שלא בכביש), 39, 41 (א), 47 (א) רישה ר(ב), 56 (1), 58 (א), 59 (א) (1), 82 (ב) ר(ג), 94 (א), 145 (א) (1) ו-146 (א) (1) ו-5 (למעט עבירות כאמור שנעברו בדרך עירונית), 158 (2) (4) (א), 436 ו-438 (1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

תוספת שלישית

סעיף 25

1. עכירה על הוראות הסעיפים הבאים של חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, תשי"ח-1957:
  - (א) סעיפים 20 עד 29, 32, 35—במידה שהעבירות מתייחסות לצורים המפורטים בתוספת זו.
  - (ב) סעיף 39 — במידה שהוא מתייחס לעכירה על הוראות הסעיפים שצויינו בפסקה (א) והצווים המפורטים בתוספת זו.
2. צו ההגנה (פיקוח על מוצרי תעבורה), תשי"ב-1951.¹⁵
3. צו ההגנה (פיקוח על צמיגים), תשי"ד-1954.¹⁶
4. צו הפיקוח על מצרכים ושירותים (שכר מכסימלי להולכה כמוניות), תשי"ח-1958.¹⁷
5. צו הפיקוח על מצרכים ושירותים (מוסכים ומפעלים לכלי רכב), תשי"ח-1958.¹⁸
6. צו הפיקוח על מצרכים ושירותים (השכרת רכב פרטי), תשי"ט-1959.¹⁹
7. צו הפיקוח על מצרכים ושירותים (הולכת סוור ברכב פרטי), תש"ך-1960.²⁰

פנחס רוזן
שר המשפטים

ח' באב תשכ"א (21 ביולי 1961)

15 ק"ח 208, תשי"ב, עמ' 130; ק"ח 553, תשס"ו, עמ' 25.
16 ק"ח 443, תשי"ד, עמ' 721.
17 ק"ח 807, תשי"ח, עמ' 1581; ק"ח 896, תשי"ט, עמ' 1208.
18 ק"ח 821, תשי"ח, עמ' 1845.
19 ק"ח 922, תשי"ט, עמ' 1609.
20 ק"ח 1003, תש"ך, עמ' 1003.

